

Wat eens de prachtige Verlosserskerk was!

Langzaam gaan we verder, dierengeraamten, embryo's, en teekeningen, die aangeven hoe volgens de leer der evolutie alles is geworden zoals het nu is. Een gekleurde tekening van een oceaan, overstromend van visschen, en het opschrift: „De nakomelingschap van één paar visschen, zou, zoo zij in haar geheel in leven bleef, over tien jaar alle oceanen vullen.” Met andere woorden: de dood is een noodzakelijkheid; zich een wereld voor te stellen, zooals die had kunnen zijn volgens den Bijbel vóór den zondeval, waarin de dood niet heerschte, is de grootst mogelijke dwaasheid!

(Slot volgt.)

DE DUITSCHE JEUGD

Welk ideaal staat de Duitse geloofsbeweging ten aanzien van de Duitse jeugd voor oogen? Deze vraag wordt wellicht, althans voor een deel, beantwoord door het volgende stukje, dat we lazzen in een Duitsch blad.

„Wij moeten het telkens opnieuw uitspreken: het Jodendom brengt aan de wording van de Duitse gemeenschap niet alleen schade toe, doordat het als een vreemd lichaam onder ons leeft, maar veel meer nog, omdat zijn geest in de gestalte van de meest verscheidene leeringen in Duitse hersens en zielen leeft. Met een der zendingsvormen van het Jodendom heeft de Nationaal-Socialistische Staat al vernietigend afgerekend; te weten met het Marxistisch-Bolsjewisme, op welke saamhoorigheid met het Jodendom Alfred Rosenberg heeft gewezen in zijn groote rede op den Partijdag. Ook de „Duitse” vrijmetselarij, door Generaal Ludendorff met recht gekarakteriseerd als „de africhting tot nagemaakte (künstlichen) Joden,” is diep getroffen. Het Jodendom, in de gestalte van het Christendom, moet echter eerst nog door den Duitser in zijn geheele, rampzalige, betekenis worden verstaan. Het moet worden begrepen, dat de doelstelling van een Duitse school twijfelachtig wordt gemaakt door de Christelijke religie, d.w.z. door het heilig houden van de gestalten en leeringen der Joodsche literatuur, Bijbel genaamd, ja even onzeker als wanneer de nakomelingen van dat ras met Duitse jongens en meisjes in een en dezelfde klasse bijeenzitten. Indien de geschiedenissen van Abraham, Isaäk, David, Mozes, enz., van Jezus, Mattheüs, Markus, Lukas, Johannes, Paulus, enz., als heilig religiebezit zou moeten worden opgenomen, dan is zulk een innerlijke verjoding nauwelijks minder noodlottig dan de lichamelijke rassenschande. Het moet daarom telkens weer worden gezegd: om de wording van de Duitse gemeenschap volkomen te waarborgen is het herstel van de Duitse gemeenschapsschool een onvermijdelijke noodzakelijkheid! Dat moet de leus worden van

72

alle Duitschers, die het Duitse geheel willen. En dan weg met het onderwijs in den Christelijken godsdienst, dat in de Duitse school evenmin op zijn plaats is als b.v. een onderwijzing van Duitse kinderen in de ritueële gebruiken van de vrijmetselarij. Als het Christelijk godsdienstonderwijs uit de Duitse school eenmaal zal zijn verbannen, dan zal daardoor geen leegte zijn ontstaan, neen, dan is er alleen meer vrije ruimte gekomen voor een betere ontplooiing voor de Duitse ziel en daarmee ook voor de Duitse gemeenschap.”

Tot zoover het Duitse blad.

Gelukkig is het Duitse volk niet hetzelfde als de Duitse geloofsbeweging! Duizenden ware, oprechte geloovigen in Duitschland verwerpen althans beslist de in het bovenstaande artikel vervatte gedachten.

Ten bewijze moge hier worden aangehaald wat een dezer dagen gezegd werd door Pastor Kuhlmann in de internationale afdeling van het Christelijk Schoolcongres, te Utrecht gehouden.

„Geloovige ouders zijn door God met de opvoeding belast en omdat de kinderen het eigendom Gods zijn, moeten zij in den naam van Jezus Christus worden opgevoed, terwijl er geen goede opvoeding zonder den Geest des Heeren mogelijk is. Uit dit alles volgt, dat de opvoeding in huis en school een eenheid vormen. Juist in den tegenwoordigen schoolstrijd gaat het er om, dat niet de geest van het ongelooft, maar de geest van het geloof zal bepalen, hoe en wat de school zal zijn. Christelijke ouders kennen daarom maar één school, de school met den Bijbel.”

Voorts kan een ernstige uitlating in een Duitsch Schoolblad ons versterken in de overtuiging, dat een deel van het Duitse volk de gedachte, die leeft in het woord van den spreker te Utrecht, niet heeft losgelaten: Christenen kennen maar één school, de School met den Bijbel.

In een antwoord op de vraag: „Wat is de gemeenschaps-school?” schrijft „Der Evangelische Schulfreund”:

„Hoe staan wij tegenover een vervanging van het Bijbelsche Evangelie door een zogenaamde rechtgeaarde volksreligie? Zulk een vervanging beteekent een algeheele overlevering aan den menschelijken geest. Iedere „religie” stamt uit de aarde; ze komt uit den mensch voort, en kan het verlangen van het menschelijk hart naar God niet bevredigen. Het Bijbelsche Evangelie is Gods openbaring, die van boven komt. Het is de boodschap van den levenden God aangaande Zichzelf en Zijn rijk. Deze boodschap brengt de groote hulp met zich mede van God, die aan de heerschappij van den booze ontrukkt. Ze brengt troost in de vervulling van alle menschelijk verlangen. Daarom: géén volksgodsdienst zonder kracht, maar boodschap van God met Goddelijke kracht!

„Wat is de school met de Evangelische belijdenis?

„Wat moet ze voor ons zijn?

„Ze behoort te zijn voor ons die school, die déze boodschap met haar volheid van kracht aan onze kinderen brengt, die gegrondvest is op de Bijbelsche belijdenis van den gekruisigden en opgestanen Christus.

„Is zulk een school nu een belemmering, of is ze tot schade van de volksgemeenschap?

„De echte gezindheid van Christus — en daar gaat het ons alléén om! — belemmert de volksgemeenschap niet, integendeel, ze bevordert ze. Deze gezindheid omsluit het fundament van elke wáre gemeenschap, de opofferende liefde tot den naaste, waaruit ook alleen echte volksgemeenschap kan ontstaan. Bij een zoodanige gezindheid zal kerkelijk getwist tot een onmogelijkheid worden; veel- eer leidt ze tot een dragen en waardeeren van elkander, en tot een vreedzaam geestelijk en bevorderlijk onderzoek, en tot een toepassing in het praktische leven. De school met de Evangelische belijdenis is in den diepsten en edelsten zin gemeenschapsschool. Ze draagt óók in zich de belijdenis ten aanzien van het volk en het vaderland, welke beiden voor den Christen iets zijn, dat God gegeven heeft, waarvoor hij opkomen moet.

„Welke is nu onze roeping?

„Deze, dat we voor deze school opkomen uit gehoorzaamheid aan God. Vastberaden en moedig willen we onzen weg gaan. We willen niet zien op de moeilijkheden. Maar we willen rekenen met de zaak van God, die ons hier een taak gegeven heeft, gedenkende aan het woord van Jesaja (45 : 11.): **bevel te geven aan onze kinderen aangaande onzen God en het werk Zijner handen.**”

Tot zoover, wat het genoemde Blad schrijft. Over zúlke woorden kunnen we ons hartelijk verblijden. Laat ons bidden, dat de laatste en niet de eerste geest doorwerke in het Duitse volk!

J. T.